

LVS BRUSSEL

BLAUWZUUR

Jaargang 43, Editie 2
Februari 2016

De Vakbonden

Onderwijshervorming

De Brexit

INHOUD

3	Voorwoord
4	Editoriaal
5	Is de onderwijshervorming werkelijk een “masterplan”?
8	De vakbonden
10	De hypocrisie van de linkse collectivisten
11	Komende activiteiten
12	Internationale orde en de verschuiving van macht
15	De vluchtelingenstroom: een ramp of een zegen voor Europa?
18	LVSV in beeld
19	De comeback van de vrije meningsuiting: wat we van Charlie Hebdo kunnen leren
21	De Brexit: Een zegen voor het VK, een ramp voor de EU
24	De vlaktaks: een liberale oplossing
26	Ereleden
28	Bestuur
30	Liberale Bibliotheek
31	Info

VOORWOORD

Het is maart in Brussel. Een wispelturige maand die regen en straaltjes zon door de kalender jaagt. Het is dan ook niet toevallig dat in deze periode een nieuwe Blauwzuur ten tonele verschijnt. En dat tijdens een vurig voorzittersdebat, waar de gehele verzadigde collectivistische vleugel van de Vrije Universiteit Brussel vertegenwoordigd is, om het vrank en vrije LVSV aan te vallen en om hun gestandaardiseerde, “correcte” moraal op te leggen. Oude wijn in nieuwe zakken. Dat weten onze ideologische opponenten ook, want ze zijn amper in staat om een activiteit buiten de stereotype bril te organiseren en slagen erin hun ‘militanten’, met een gebrek aan een beter woord, naar buiten te sturen met zinnen als: “dit is toch niet eerlijk” of de “overheid moet er maar voor zorgen, want dan is het gratis” of “LVSV staat voor naïef rechts”. Toch zullen migratie, “de toenemende ongelijkheid” en klimaat steevast aangekondigd worden als het falen van de vrije markt of het failliet van de individuele vrijheid en bijgevolg van de kernwaarden van het liberalisme.

In de dagelijkse politiek kan men dezelfde trend zien: nu we al een taxshift als kleine, maar noodzakelijke stap in de richting van het competitiever maken van onze arbeidsmarkt hebben doorgevoerd, moet er natuurlijk gestreefd worden naar een volgende stap. Daarom lijkt een vennootschapsbelasting van 20 procent voor elk bedrijf zonder voordeeltarieven of ruling me een zeer goed voorstel. Toch werd dit alleen maar op hoongelach en op ongeloof onthaald. Maar waarom? Als we kijken naar het gigantische succes van Ierland en het falen van gelijkaardige landen qua bevolking, maar met een hogere belastingdruk, zoals België, is de conclusie minder eenduidig dan door de criticasters wordt aangenomen. Ierland staat namelijk op nummer één wat betreft organisatie van de sociale zekerheid. Dit kan dus alleen maar betaald worden door al die bedrijven en multinationals die toetreden tot het competitieve Ierland. Dit haalt alweer de stelling onderuit dat competitiviteit de sociale noden onderuit haalt. Dus laten we allemaal meer lers worden (en nee, ik bedoel niet roodharig) en voluit gaan voor een eenduidig en laag belastingtarief, zodat we er binnenkort weer staan.

Laat het echter duidelijk zijn, LVSV neemt een unieke plaats in, in dit voorzittersdebat. Alle andere deelnemers, en alle andere politiek-ideologische kringen tout court (van Comac tot NSV), streven in essentie hetzelfde collectivistische doel na: een grote, machtige overheid als instrument gebruiken om hun politieke programma aan de bevolking op te leggen. Het LVSV zegt als enige: “overheid, laat de bevolking met rust, en geef elk individu de kans om zichzelf maximaal te ontplooien”.

Jasper Maes
Voorzitter LVSV Brussel

EDITORIAAL

Terwijl Donald Trump aan een veroveringstocht van zuidelijk Amerika is begonnen, het Verenigd Koninkrijk overschakelt op referendum-modus (de Brexit, jazeker!) en de Brusselse tunnels op instorten staan, houdt LVSV Brussel zich dit semester, zoals steeds, met levensnoodzakelijke dingen bezig: de verspreiding van het liberalisme.

We zetten het semester niet alleen in met een voorzitter en een politiek secretaris in staat van permanente dronkenschap (wie had het anders verwacht?), maar ook met een nieuwe lay-out voor de Blauwzuur en met twee nieuwe, volwaardige bestuursleden: onze Gauthier en onze Vincent. Gefeliciteerd, jongens!

De startactiviteit van het tweede semester is jammer genoeg een beetje in het water gevallen (met dank aan een zekere Johan V.O.), maar gelukkig biedt dit semester ons een kalender boordevol razend interessante activiteiten. Zo verwelkomen we o.m. nog een minister en een staatssecretaris, respectievelijk Sven Gatz en Elke Sleurs, en zullen we onze voorzitter even uit zijn staat van permanente dronkenschap halen. Er staat immers ook een heus voorzittersdebat op het programma, waarin de leiders van de politiek-ideologische kringen aan de VUB het tegen elkaar zullen opnemen.

Ondertussen worden ook de banden aangehaald met Promeco, voor de lezing van staatssecretaris Sleurs, en staat er een verbroederingsproject op til met onze Franstalige, vrijheidsstrijdende collega's aan de ULB.

U leest het, het wordt weer een druk en interessant semester. De erfenis die de generatie voor ons heeft nagelaten, moet nu eenmaal in stand worden gehouden.

Leve de staat van permanente dronkenschap, leve onze voorgangers, leve de liefde en leve het LVSV.

Kirsten Devlieger
Hoofdredactrice LVSV Brussel

Alle teksten in Blauwzuur vertolken de mening van de respectievelijke auteurs en niet die van LVSV Brussel, tenzij anders vermeld.

Is de onderwijshervorming werkelijk een “masterplan”?

De vorige regering gaf reeds groen licht om het onderwijssysteem te hervormen. Voormalig minister van onderwijs Pascal Smet (sp.a) ondervond toen zware kritiek. Huidig minister van onderwijs Hilde Crevits (CD&V) kon gedurende lange tijd in alle stilte doorwerken aan haar ambitieus plan. Aan dit stil proces kwam een eind tijdens het actualiteitsdebat van woensdag 24 februari 2016 in het Vlaams parlement. Open VLD-voorzitter Gwendolyn Rutten ziet bepaalde tekortkomingen in de hervorming en wil deze niet in hun huidige vorm goedkeuren. De liberale hervorming werd het mikpunt van kritiek.

Het Vlaams onderwijssysteem behoort reeds jaren tot de koplopers van de wereld. Maar ten gevolge van een conservatief beleid ten aanzien van het onderwijs en de vele interne verschillen, zakten we geleidelijk verder weg in de rankings van de OESO. Deze daling is zeker een verontrustend fenomeen. Wetende dat onderwijs een belangrijke fundering vormt van de maatschappij. Een achteruitgang van het onderwijsniveau betekent in zekere mate dus ook dat onze maatschappij erop achteruit gaat. Een onderwijshervorming kon dus niet op zich laten wachten.

Ons onderwijs wordt gekenmerkt door een **watervalsysteem**. In dit systeem ondervindt de leerling vaak onrealistische

verwachtingen van zijn omgeving, maar ook een beperking van zijn individuele keuzevrijheid. Het gevolg hiervan is dat na ettelijke mislukkingen vele leerlingen zullen afvallen en mogelijk vroegtijdig stoppen met school. Uit gegevens van de OESO blijkt dat 28% van de Belgische volwassenen geen diploma secundair onderwijs heeft behaald. Er is dus zeker ruimte voor verbetering.

De onderwijshervorming wil een einde maken aan het onderscheid tussen aso, tso en bso en het watervalsysteem. Dit door **domeinscholen** in te richten. Er zullen 5 domeinen, op basis van interesse worden samengesteld. Hier zullen de leerlingen binnen een domein voorbereid worden op verdere studies en op de arbeidsmarkt. Ik zou hierbij nog een stap verder durven gaan. De “**Tabula rasa**” die John Locke beschrijft is dat iedereen als gelijke wordt geboren, maar op basis van ervaring zichzelf zal ontwikkelen en onderscheiden van de rest. Deze filosofie is in mijn ogen ook toepasbaar in het onderwijs. Dit in de zin dat iedereen op hetzelfde niveau start en dezelfde kansen krijgt om zichzelf te ontwikkelen. Elke persoon staat echter zelf in voor dit proces van onderscheiding van de rest. Om dit onderscheid te realiseren moet elke leerling zijn sterktes optimaliseren en zwaktes minimaliseren. Verder

inspelen op het interesseveld van de leerling kan hier toe bijdragen. Naast het verplicht te volgen basispakket van het domein, zou de individuele keuzevrijheid van de leerling moet worden bevorderd. Dit door de leerling een grotere mogelijkheid te geven een keuze te maken uit een breder pakket van keuzevakken, die aanleunen bij hun interesseveld. Gebruik makend van verschillende studieniveaus, gebaseerd op het principe van meritocratie. Wie het hardste werkt en zich inzet, zal het meeste vooruitgang boeken. Wanneer het systeem meer wordt gekenmerkt door prestatie en inzet zullen sterkere leerlingen geboeid blijven en wordt de mogelijkheid gegeven aan de “zwakkere” om geboeid te raken.

Een ander aspect dat meer aandacht verdient is de manier van **evaluatie**. Het onderwijs wordt gekenmerkt door een eenrichtingsevaluatie, waarbij goede punten gelijk staan aan slagen en succes. De kwaliteit tot het reproduceren van informatie neemt een belangrijke positie in bij het leerproces, maar is zeker niet absoluut en zeker niet toepasbaar op iedereen en op elke vorm van onderwijzen. Individuele evaluatie zou daarom centraler moeten staan. Hierbij zou men niet enkel moeten evalueren op basis van de capaciteit van reproductie van leerstof (toetsen & taken), maar zou er ook meer aandacht moeten gaan naar de individuele planning, aanpak en inzet, rekening houdend met de sterktes en zwaktes van de leerling. Onderwijs mag niet enkel worden gezien als een absoluut leerproces van abstracte informatie, het houdt veel meer in dan enkel wiskunde, taal en wereldkennis. In zijn geheel is dit niets meer dan een **voorbereidingsproces** op de wereld waarin we leven. Iedereen moet hier dus zo goed mogelijk op worden voorbereid. De overgang tussen school en opvoeding moet daarom hybrider gebeuren. Daarnaast moeten de leerling en ouders een grotere mogelijkheid krijgen om de school, de vakken en de leerkrachten te evalueren, zodanig dat zij zichzelf ook verder kunnen

verbeteren, dit om een einde te maken aan de eenrichtingsevaluatie.

Net zoals mevr. Rutten aanhaalde, zie ik ook de tekortkoming in het feit dat er te weinig aandacht wordt besteed aan de hervorming van het kleuter- en lager onderwijs in het masterplan. Men kan de hervormingen in het secundair onderwijs niet efficiënt laten functioneren zonder een grootschalige hervorming in het kleuter- en lager onderwijs. Deze vormen de basis van het leerproces en verdienen dus zeker meer aandacht. In de hervorming beperkt men zich voornamelijk tot de betere overgang tussen basis en secundair onderwijs. Anderzijds wil men ook de tekortkomende differentiatie aanpakken binnen het basisonderwijs.

Bevoegd minister van onderwijs mevr. Crevits reageerde verontwaardigd op dit verwijt. Zij vindt dat er reeds verschillende inspanningen in werking zijn, die hun bijdrage leveren aan de hervorming van het kleuter- en basisonderwijs. Ze ijvert eerder voor een geleidelijke verandering. De vraag die ik mij hierbij stel is of men niet eerder een proces van “muddling through” zit te stimuleren, in plaats van het groter geheel in één keer efficiënt aan te pakken en hierop dan verder op te bouwen.

Een andere grote tekortkoming van het systeem is de terughoudendheid tegenover de **meertaligheid**. Ten gevolge van de globalisering wordt de kennis van verschillende talen steeds belangrijker. Het onderwijssysteem laat echter onvoldoende toe de troeven die België bezit, ten volle te benutten. We worden steeds vaker geconfronteerd met een groter wordende groep leerlingen, die zowel het Nederlands als het Frans onvoldoende beheersen. Men maakt de illusie dat de “zwakkere” leerling zou worden benadeeld in een tweetalig onderwijssysteem, waardoor zijn/haar toekomstkansen ook zouden afnemen. Een loos argument aangezien taal steeds belangrijker wordt. Anderen beweren dan weer dat het niet haalbaar zou zijn. Het

Onderwijs

Onderneem Verbind
Creëer Leer Maak Organiseer
Ervaar
Vertel
Ontwikkel Ontdek Ontmoet
Diversiteit Innoveer

Luxemburgs systeem kent een gemengd drietalig onderwijssysteem. In dit systeem bepaalt de leerling zelf in welke taal (Frans of Duits) hij een vak wil volgen. De algemene voertaal in de scholen is het Luxemburgs. Het meertalig onderwijssysteem in Luxemburg werkt reeds sinds 1912, dus waarom zou dit niet bij ons werken? Geleidelijk zouden we naar dit systeem kunnen evolueren. Een eerste stap zou kunnen zijn dat vanaf de lagere school een (sterke) basis wordt ontwikkeld. Een basis die steunt op bijvoorbeeld interactie met anderstalige kinderen, waar men dan op kan voortbouwen. Hierbij ligt de nadruk op spreek-, luister- en leesvaardigheid. In de 1ste en 2de graad van het secundair onderwijs zou men zich toeleggen op de verdere perfectionering van de (lands)talen. Om vanaf de 3de graad vakoverschrijdend taalgebruik te gaan gebruiken, wanneer de leerling hier klaar voor is.

Conclusie:

Een grootschalige onderwijshervorming was nodig om de verdere achteruitgang in de rankings van de OESO te voorkomen. Een geslaagde hervorming zullen velen vinden, de hervorming houdt zeker sterkte punten in. Maar om werkelijk over een “masterplan” te spreken blijven er bepaalde tekortkomingen, zoals bijvoorbeeld de te beperkte hervormingen van het kleuter- en lager onderwijs, de gelimiteerde aandacht voor de

verdere ontwikkeling van de leerling zijn/haar individuele kwaliteiten/interesses en een meertalig onderwijssysteem. De domeinscholen zijn zeker een stap in de goede richting met een enorm potentieel. Hier kan dan later verder op worden gebouwd. Een onderwijssysteem waarbij er meer belang wordt gehecht aan efficiëntie, prestatie, inzet en opvolging van de individuele leerling, zal het nut van de maatschappij maximaliseren. We mogen het onderwijs niet bekijken als een absoluut leerproces van (abstracte) leerstof, maar meer als een voorbereidingsproces op de leefwereld van de leerling.

Mathis Saeys
Bestuurslid

De vakbonden

Op 27 oktober ontving LVSV-Brussel Alain Destexhe voor een lezing over "Vakbonden, de grootste lobby van het land". Tijdens deze lezing haalde Mr. Destexhe 25 voorstellen tot hervormingen van de vakbonden aan. Als overtuigd liberaal kon ik mij helemaal vinden in deze voorstellen en wil ik door het schrijven van dit opiniestuk nog eens de nadruk leggen op de essentiële veranderingen die nodig zijn in het vakbondslandschap van ons land.

Het stakingsrecht wordt de laatste jaren meer en meer verkracht door de grootste vakbonden van ons land. Het ABVV, ACV en ACLVB verkondigen in hun visie dat ze opkomen voor solidariteit, democratie, rechtvaardigheid en gelijkheid. De nationale gijzelingen, die meer en meer voorkomen sinds de regering Michel aan de macht is, interpreteer ik anders. Het ontnemen van de bewegingsvrijheid en vandalisering van de hoofdstad noem ik allesbehalve rechtvaardig of solidair. De vakbonden zijn boos omdat hun favoriete partners van de S.P.A. niet meer met hen aan tafel mogen zitten bij onderhandelingen en dat na meer dan 20 jaar alles te hebben gekregen wat ze wilden, zoals verwende kleuters. Het zou me niet verbazen dat de vakbonden en de linkse

oppositie een alliantie hebben gesloten om de nieuwe regering te boycotten.

De verantwoordelijkheid en verdraagzaamheid, die het ACLVB vernoemt in zijn visie, vind ik amper terug tussen de slogans die ze dragen terwijl ze meeheulen met de grote jongens van het ACV en ABVV. Met deze kritiek ontken ik zeker niet dat vakbonden moeten bestaan of wil ik niet insinueren dat het stakingsrecht moet worden afgeschaft. Integendeel, vakbonden zijn er om werknemers te beschermen en ze bij te staan in het overleg met de werkgever. Overleggen en discussiëren moeten de kerntaken zijn van een vakbond. Tegenwoordig staat het organiseren van nationale stakingen, die het land helemaal

plat leggen, op nummer één van hun takenlijst. De kostprijs van één van de grote nationale stakingen, die op 15 december 2014 plaatsvond, werd geschat op 872 miljoen euro economisch verlies voor ons land. Dit kan toch niet te bedoeling zijn? Hebben de vakbonden wel nagedacht bij het organiseren van deze economische verkrachting?

Het wordt tijd dat de vakbonden hun verantwoordelijkheid opnemen en dat de overheid stappen onderneemt om het afpersgedrag van de vakbonden te elimineren. Allereerst moet het mogelijk zijn dat nieuwe vakbondsorganisaties voet aan de grond kunnen zetten en dat buiten de drie historisch gegroeide organisaties ook de nieuwe, kleinere vakbonden worden erkend en dus ook op kleinere schaal de belangen van hun werknemers kunnen verdedigen. Natuurlijk staan ze vrij om onderling samen te komen, maar fuseren tot drie grote machtsfabrieken is, zoals nu de situatie doet uitschijnen, om problemen vragen. De kerntaken van de nieuwe en oude vakbonden moeten eerst en vooral terug bestaan uit het onderhandelen met werkgevers en niet met het organiseren van stakingen. Als ze dit wel doen en enkele militanten maken brokken, dan moeten ze hun verantwoordelijkheid opnemen. Een organisator van een manifestatie moet er op toe zien dat alles correct verloopt en dat de zogezegde vanden die niets met de vakbond te maken hebben, op tijd worden opgemerkt. Het argument dat Rudy De Leeuw maakte op Radio 1 over het feit dat ze niet kunnen instaan voor problemen die veroorzaakt worden door hun leden en deze vanden is ridicuul. Dit is perfect mogelijk en er zou helemaal geen discussie mogen over bestaan. Deze verplichting kan alleen maar afgedwongen worden door de vakbonden een rechtspersoonlijkheid te geven. Zo zullen verdere incidenten voorkomen worden.

Daarnaast schaffen we de uitbetaling van werkloosheidsuitkeringen door

vakorganisaties af. De staat kan dit even goed en zo word de macht van de vakbonden ingeperkt tot het domein waarvoor ze initieel ook ontstaan zijn, namelijk een brug vormen voor sociaal overleg tussen werknemer en werkgever zodat geen van beide nadelen kan ondervinden van de andere. Eerst praten en als er dan geen akkoord uit de bus komt kunnen, zij die willen, gaan staken.

Ook moeten de vakbondsleiders verplicht worden om hun mandaten en bijhorende vergoedingen op tafel te moeten leggen zodat er meer controle kan gevoerd worden en er dus minder sprake kan zijn van belangenvermenging en corruptie. Dit creëert een zekere transparantie naar de overheid en vakbondsleden toe en zal dus het vertrouwen tussen vakbonden, overheid en vakbondsleden versterken. Wat sommige stakers wel eens vergeten is het grondwettelijk recht op arbeid. Bij deze moet ook het opwerpen van barricades en stakingsposten worden verboden en moet dus elke werkwillige toegang hebben tot zijn werkplek, zodat zij die willen werken, kunnen werken. Staken is een recht, maar werken evenzeer.

Dieter Goovaerts
Ondervoorzitter

De hypocrisie van de linkse collectivisten

Hoewel het een jaarlijkse gewoonte zou moeten zijn, wordt er voor het eerst in drie jaar eens een groot debat der voorzitters georganiseerd. Een positieve zaak me dunkt, ware het niet dat er toch enkele verenigingen over het hoofd zijn gezien.

Aan de collectivistisch-linkse zijde hebben we het volledige pak met Jong groen, Jongsocialisten en de lolbroeken van COMAC. Aan de 'rechterzijde', om die archaïsche term nog te gebruiken, is alleen LVSV vertegenwoordigd. Het klopt dat op de VUB slechts deze politiek-ideologische studentenkringen erkend zijn, hoewel sommigen amper activiteiten organiseren. Volgens mij heeft die erkenning weinig of niets te maken met de representativiteit die aan de dag moet worden gelegd op het debat. Alle stromingen moeten immers een stem krijgen, en niet enkel de erkende verenigingen op de VUB. We kunnen op z'n minst van een democratisch deficit spreken.

Het excuus is natuurlijk voorspelbaar en behoeft weinig fantasie: de collectivistisch-rechtse studentenverenigingen zijn veel te extreem, het zijn nationaalSocialisten, homohaters, racisten, en noem maar op. Over het radicale kantje van sommige linkse verenigingen wordt echter met geen woord gerept. Een jongerenbeweging van een communistische partij die tot ver in de jaren '90 nog openlijk dweept met Pol Pot, Stalin en andere massamoordenaars, en die nu nog altijd de foto van guerrillaleider Che Guevarra als banner op de website gebruikt, kan moeilijk als gematigd worden beschouwd. Daarom heeft het ook vrij lang geduurd voor deze kring werd erkend. Als het aan mij lag, daarentegen, werd elke politieke jongerenvereniging, ongeacht hun standpunten en overtuigingen (van communisten tot fascisten), erkend, zodat er een ernstig debat kan worden gevoerd.

Verder zal er, door het consequent negeren van de collectivistisch-rechtse onderstroom die ook aan onze universiteit aanwezig is, nooit een oplossing voor de dag komen, maar zal er net een beschut platform en een broedplaats voor radicalere ideeën worden gevormd. Elke mening zou moeten worden aangekaart, hoe verwerpelijk ook. Zo kunnen we mensen uit hun hoekje van het eigen gelijk halen en een open discussie voeren, waarin geen enkel dogma het recht heeft om niet onderuit gehaald te worden.

Jammer genoeg werd deze opstelling, om geen rechts-collectivistische kringen aan het woord te laten, zelfs door Vrij onderzoek ondersteund. Niet dat ik een probleem heb met een discussie tegen enkel linkse collectivisten, als ik dat lijk te insinueren. Integendeel, onze drang naar vrijheid en individuele soevereiniteit zal nog meer naar boven drijven. Men heeft ook één of ander charter in het leven geroepen, als verklaring voor de uitsluiting van een overige, rechtse discussiepartner. Als men vrij onderzoek, zonder dogma's, echt hoog in het vaandel draagt, dan zal men het debat de volgende keer zeker moeten verruimen. Of consequent handelen en de collectivisten van zowel de linker- als de rechterzijde van het ideologische spectrum uitnodigen.

Jasper Maes
Voorzitter

Komende activiteiten

08 maart

Sven Gatz - De toekomst van de VRT

16 maart

Marc De Vos - Ongelijkheid

11 april

In samenwerking met Promeco

Elke Sleurs - Genderongelijkheid man en vrouw

18 april

Jean-Paul Servais - Hoe futureproof is de belgische bankensector?

27 april

Lode Cossaer (ifese) - De Oostenrijkse School

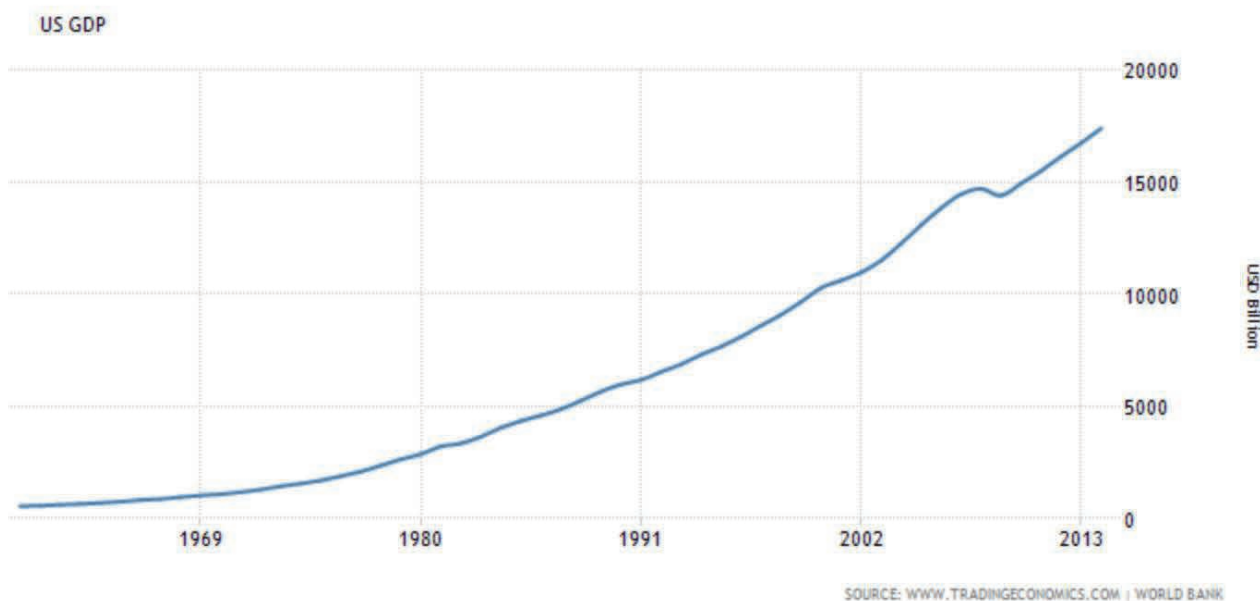
Internationale orde en de verschuiving van macht.

Sinds de val van het IJzeren Gordijn en de daaruit volgende implosie van het communisme wordt de wereld geleid door de Amerikaanse hegemonie. Amerika heeft de wereld geschapen naar zijn liberaal ideaalbeeld: vrijhandel, globalisering en interdependentie. Echter is globalisering een zwaard dat snijdt aan twee kanten: enerzijds bracht globalisering een ongeziene welvaartsaccumulatie aan Amerika en zijn bondgenoten, anderzijds bracht het nieuwe spelers op het internationaal toneel die de Amerikaanse hegemonie uitdagen.

Nog steeds leven we in een wereld met één globale hegemon. Maar op een dag worden we wakker in een bipolaire wereld gedomineerd door de VS en China. In nog een later stadium evolueert dit naar een multipolaire wereld. Echter is dit laatste stadium nog ver van ons verwijderd. Geen enkele opkomende wereldmacht komt in de buurt van het Amerikaans militair budget; China is een economische, demografische en geografische reus, maar is militair nog ver van de VS, ondanks grote investeringen; India bezit een enorme economische groei, een gigantische populatie en culturele populariteit maar is eveneens economisch en militair te zwak; Rusland positioneert zich als ideologische tegenhanger van het westen maar is militair en economisch te zwak; Europa is naar de woorden van Gaston Eyskens een economische reus, een politieke dwerg en een militaire worm. Wel vergat Gaston Eyskens te vermelden dat Europa een ideologische aantrekkingskracht bezit. De rol die Europa en Rusland nu en op middellang termijn vervullen is elkaar in balans houden in de Euro-Russische sfeer.

De achteruitgang van de VS is relatief, niet absoluut. De VS scoort nog steeds hoog op alle factoren die nodig zijn om internationaal machtig te zijn en kende in 2015 een respectabele economische groei. Huntington beweerde in 1988 dat discussie over het Amerikaans verval uit vijf fases bestond. Maar zitten we in 2016 in de zesde of

zevende fase, gezien er een presidentskandidaat is die de goedkope slogan *'Make America great again'* predict? Veel critici beweren dat dit verval te wijten is aan zijn torenhoge militaire uitgaven. De 'militaire Keynesianen' zweren deze kritiek af: zij geloven in wat men noemt een *wapens en boter-trade off*. Zij geloven dat de permanente oorlogseconomie er voor zorgt dat er jobs zijn en dat de binnenlandse economie gestimuleerd blijft. Van de twintig grootste oorlogscorporaties zijn er zestien Amerikaans. Anderen wijzen de hypothese van de militaire Keynesianen af: zij geloven in een negatieve *wapens en boter-trade off*. Zij wijzen op de *parabel van de gebroken ruit*: militaire uitgaven kan men niet investeren in andere domeinen zoals onderwijs, sociale zekerheid of een belastingverlaging. Het komt dus neer op wat men ziet in de economie (militaire uitgaven) en wat men niet ziet in de economie (geen extra investeringen in andere domeinen). Wie wel of niet gelijk heeft binnen deze theorieën laat ik in het midden. Het feit is dat Amerika dankzij zijn hoge militaire uitgaven voor langer dan dertig jaar een hegemonie wist te zijn en zo de wereld kon scheppen naar zijn ideaalbeeld, waarin de relaties tussen de verschillende naties gebaseerd zijn op de Europese *balance of power*. Europa heeft ondertussen het idee van de balance of power verlaten en experimenteert met *gemeenschappelijke pooling*.

Terug naar de Verenigde Staten. Als men de grafiek van de groei van het BBP van de VS bekijkt, was er een permanente groei van 1950 tot 2013, met een knik in 2008 door de financieel-economische crisis. Wel is er één groot pijnpunt, de VS (en bij uitbreiding Europa) is verslaafd aan schuld. De grootste schuldeiser van de VS is China. Op dit moment verkeert China in een enorme crisis, maar het is naïef te denken dat dit China zal verzwakken op lang termijn. In het ergste geval trekt het de wereldeconomie mee in zijn val, dus zal bijna elke natie met grote handelsbelangen met China schade toegebracht worden. Verder zou men zich moeten afvragen of China een *opkomende* macht of een reeds *opgekomen* macht is. Indien men besluit dat China reeds een opgekomen macht is, moet men zich afvragen wat de volgende stap van China is. Hier rond zijn drie hypothesen: De eerste hypothese gaat uit van een Nieuwe Chinese Orde, dus het omvergooien van de Amerikaanse hegemonie en het installeren van een Chinese hegemonie; De tweede hypothese gaat uit van een Aangepaste Liberale Orde waarin China liberaliseert en de VS meer open staat voor Oosterse ideologieën en beiden genieten van een bipolaire wereld; De derde hypothese gaat uit van de middenweg: De Onderhandelde Orde in een bipolaire wereld.

De hypothese van de nieuwe Chinese Orde kent vier kenmerken. De Chinezen gaan er van uit dat Chinese filosofie een beter kader biedt om de problemen in de wereld aan te pakken. Het Amerikaans hegemon verliest aan legitimiteit en moet dus vervangen worden door een Chinees hegemonie. Dit leidt dus tot het besluit dat de Chinese politieke en economische systemen aan legitimiteit winnen en een beter sociaal model bieden voor de wereld. China wilt dus een globale '*Datong*' (grote harmonische) samenleving bouwen. De hypothese van de Aangepaste Liberale Orde is vreedzamer. Ten eerste poneert deze dat democratie en mensenrechten universele waarden zijn en dus geïmplementeerd worden in China. Ten tweede accepteert China diepe economische interdependentie met de VS, daarom zal China zich niet afzetten tegen Amerikaanse kernideeën en vice versa. Ten derde is liberale democratie een universele waarde en wordt China dus een liberale democratie. Ten slotte zijn liberale economische ideeën zoals vrijhandel de basis van de spectaculaire groei van China en zal ze deze dus niet afzweren. De hypothese van de Onderhandelde Orde in een bipolaire wereld is zoals eerder vermeld de gulden middenweg. Ten eerste verworpt die visie Westerse ideeën niet en negeert ze evenmin het potentieel van Chinese

traditionele ideeën. Het gaat uit van een orde van *'vreedzaam samenleven'*. Ten tweede verwerpt men de legitimiteit niet van de Amerikaanse orde maar bekritiseert men de huidige orde in eigen termen. Ten derde verwerpt deze hypothese de liberale democratie niet maar vraagt ze dat de Chinese democratie wordt begrepen in een specifieke culturele context en geschiedenis. Ten slotte vraagt deze visie een pragmatische toepassing van de onzichtbare en de zichtbare hand, want deze hypothese gaat ervan uit dat beiden het Chinees economisch succes verklaren.

Los van de vier voorgaande hypothesen, zal een bipolaire orde vreedzaam zijn? Als we de realist Kenneth Waltz mogen geloven wel. Beide wereldmachten zullen elkaar zien als permanente bedreiging, zullen geobsedeerd zijn met elkaar en zullen kleinere naties vergeten. Ook is er een constante competitie tussen beide naties op alle vlakken: militair, economisch, technologisch en ideologische aantrekkelijkheid. Wel zullen er soms crisettes optreden, maar unilaterale optredens zoals bij een globale hegemonie is uitgesloten. Ten slotte speelt er natuurlijk ook het bezit van kernwapens mee. De MAD-doctrine gaat er van uit dat twee

landen met kernwapens elkaar niet zullen aanvallen omdat beide gegarandeerd zijn van de totale vernietiging. Deze laatste theorie heeft wel niet consequent zijn gelijk bewezen (zoals de oorlog tussen India en Pakistan). Liberaal als we zijn, moeten we natuurlijk ook Kants theorie over vrijhandel vermelden, die stelt dat de incentives tussen twee landen om oorlog te voeren aanzienlijk afneemt. Democratische vrede is hier niet van toepassing, gezien China geen liberale democratie kent. Ten slotte zijn China en de VS beide actief in gemeenschappelijk instituties die een platform bieden tot bilaterale gesprekken. Dit neemt de kans tot oorlog tussen beide naties een beetje af, maar niet in dezelfde mate als democratie en vrijhandel dat doen.

We kunnen dus besluiten dat een bipolaire wereld vrij veilig zal zijn als we de crisettes erbij rekenen. Traditionele oorlogen zullen ook minder vaak voorkomen door de eerder aangehaalde redenen. Er is nu een evolutie bezig in wat men noemt *'hybrid warfare'*. Dat naties elkaar aanvallen via het internet of het steunen van rebellengroeperingen binnen staten. Men kan aanzienlijke schade toebrengen via onconventionele manieren, zoals het hacken van grote corporaties (Sony), illegitieme verkiezingen organiseren (Krim) en nucleaire energievoorzieningen onbruikbaar maken (Iran). Deze maatregelen kunnen nooit leiden tot een oorlog op volledige schaal, maar zijn wel *'zeer vervelend'* voor naties. Ten slotte zien we dat de landen rond China zich beginnen te clusteren om zo de balans te herstellen in de regio, namelijk de ASEAN-landen.

Nathan Benit
Politiek Secretaris

De vluchtelingenstroom: een ramp of een zegen voor Europa?

Dagelijks is er nieuwe berichtgeving over de vluchtelingencrisis; over het aantal vluchtelingen, langs waar ze vluchtten, problemen in asielcentra, drenkelingen, economische vluchtelingen. Het is voorpaginanieuws voor bijna elke krant, maar ondanks de tsunami aan berichtgevingen blijft het erg moeilijk om zich een totaalbeeld van de problematiek te vormen. Het is ook geen zwart-wit thema met een duidelijke oplossing. Zo zijn er veel verschillende oorzaken die de vluchtelingen bewegen om naar ons te willen komen. De motieven van deze mensen zijn sterk verschillend, net als de manier waarop ze hier naartoe komen. De centrale vraag blijft: "Hoe gaat de EU hier best mee om?"

Waarom naar Europa?

Migranten of vluchtelingen zijn niets nieuws in Europa. Sinds jaar en dag komen mensen naar Europa om hier een nieuw en beter leven op te bouwen, zij het omwille van politieke of economische redenen en zowel vanuit oorlogsgebieden, als uit veilige gebieden. Migranten mochten in Europa blijven wanneer ze een oorlogsgebied ontvlucht waren of wanneer hun mensenrechten bedreigd werden in hun thuisland. De Arabische Lente leek op het eerste zicht een verbetering voor de Arabische Wereld. Dictatoriale regimes werden afgezet. Er zou meer vrijheid voor de volkeren komen, meer democratische systemen en minder overheidsinmenging in het dagdagelijkse leven. Jammer genoeg destabiliseerden deze gebeurtenissen de regio en zorgden ze ervoor dat Jihadistische organisaties, zoals IS, meer voet aan grond kregen in het Midden-Oosten. Door de sterk gestegen hoeveelheid geweld in heel de regio, nam het aantal vluchtelingen enorm toe. Deze kwamen vaak met behulp van mensensmokkelaars en via gevaarlijk routes naar Europa.

Hoe gaan we hier mee om?

In de eerste helft van 2015 hebben 400 000 mensen asiel aangevraagd in de EU. In heel

2014 waren het er 562.265. In anderhalf jaar gaat het dus over bijna een miljoen mensen. Naar mijn mening hoort de EU zoveel mogelijk mensen vrijheid en veiligheid te garanderen. Dit ligt in het verlengde van Sartre's visie dat liberalisme ook humanisme

is. Wie zijn wij om anderen tegen te houden in het nastreven van hun vrijheid en geluk? Ik vind het belangrijk dat we er hier oog houden voor dat elke mens het recht heeft om vrij

te kunnen zijn, zonder bedreiging vanuit oorlog en zonder onderdrukking van zijn mening of religieuze overtuiging. Wij hebben binnen de grenzen van de EU een garantie dat onze menselijke basisrechten veilig gesteld worden. Dit is op vele andere plaatsen niet het geval. Vanuit het liberaal filosofisch oogpunt zouden we de vrijheid van elk mens moeten nastreven en hen de kans geven een bestaan uit te bouwen waarbij mensen recht hebben op een kans om zich zowel politiek als economisch te kunnen ontwikkelen en een goed leven na te streven.

De economische druk van de vluchtelingen. Economisch is het echter veel moeilijker om deze mensen deze vrijheid te garanderen. Hier horen we ook realistisch in te blijven en niet te ontwikkelen naar een staat waarbij nieuwkomers meteen volledige toegang krijgen tot alle voordelen van de zorgstaat. Als de EU in anderhalf jaar een miljoen

mensen extra opneemt, dan komt hier een duur prijskaartje bij te kijken. Bij deze vluchtelingen zitten echter ook vele economische migranten, uit landen met een slecht uitgebouwde sociale zorg en lage lonen. Deze verhogen sterk de kost van de opvang en andere voorzieningen voor de vluchtelingen.

Hoe gaan de EU landen om met de grote hoeveelheid vluchtelingen?

Hongarije heeft recent goedkeuring gegeven om geweld te mogen gebruiken tegen vluchtelingen die het land proberen binnen te komen. Dit is een maatregel die ingaat tegen de rechten van de mens. Andere landen proberen ook hun grenzen meer te sluiten. De EU is erg verdeeld over hoe ze deze crisis moeten aanpakken. Elk land probeert dit voor zichzelf uit te werken, want de EU komt tot geen algemene, bindende oplossingen voor de crisis. We zouden juist meer bereiken indien de EU meer zou samenwerken en het probleem als unie benadert. Momenteel probeert elk land de vluchtelingen naar de andere landen door te schuiven, wat evident geen oplossing biedt. Opvang en controles.

Internationaal zouden we moeten zorgen dat er betere en veiligere opvang is voor de vluchtelingen, dicht bij hun oorspronkelijke plaats van herkomst. Dit zou zorgen dat er

een afname komt in de hoeveelheid vluchtelingen die naar Europa toe komt. Het zou al een heel deel van de wind uit de zeilen van de mensensmokkelaars halen.

"Als we beter filteren wie er toegelaten wordt, dan kunnen we ook zorgen dat de migranten sneller bijdragen aan de economie en minder lang afhankelijk zijn van financiële ondersteuning"

We moeten echter onze Europese grenzen niet sluiten. Mensen zullen altijd een weg vinden om naar Europa te komen. Maar we kunnen dit wel onder een strenger toezicht plaatsen, zodat we een beter overzicht hebben en

beter kunnen filteren.

Als we opvangcentra dicht bij de conflictzones zouden oprichten, zouden mensen daar ook al een asielaanvraag kunnen doen voor de Europese landen. Wanneer de regularisaties al hier kunnen gebeuren, gaan we ook de ongeorganiseerde zwerftochten van vluchtelingen binnen de EU tegen. Zo zouden de instanties kunnen zorgen dat de vluchtelingen die we toelaten tot de EU beter verdeeld worden over de landen en dat ze beter begeleid en voorbereid worden om geïntegreerde en geschoolde burgers te worden. Zo verhogen ze niet de druk op de sociale zorg, maar kunnen ze zelfs, op langere termijn, economisch voordelig worden voor de landen waar in ze worden opgenomen. Hiermee kunnen we ook beter opvolgen wie er om politieke reden asiel aanvraagt en wie om economische. Indien het conflict waarvoor ze vluchten opgelost raakt, dan zouden ze ook gemakkelijker kunnen terugkeren naar hun land van

herkomst.

Ik ben van mening dat als we sterkere internationaal begeleiden in deze chaotische vluchtelingen stroom, dit voordelig is voor zowel de vrijheden van deze mensen, als voor ons onze eigen welvaart.

Economisch gezien.

De vluchtelingen die momenteel naar Europa komen betalen duizenden Euro's aan mensensmokkelaars en reizen vaak op levensgevaarlijke manieren. Als we de vluchtelingenstroom meer regulariseren zullen deze mensen veiliger reizen en zelf ook meer geld overhouden. Dit geld zouden ze dan anders kunnen spenderen, op manieren die veel nuttiger zijn voor het bouwen van hun nieuwe toekomst.

De vluchtelingenstroom zou volgens huidig onderzoek al een kleine economische groei geven in de toekomst, van 0,25 procent. Dit is een klein percentage, maar met voldoende begeleiding zou deze economische groei enkel kunnen stijgen. Als we beter filteren wie er toegelaten wordt, dan kunnen we ook zorgen dat de migranten sneller bijdragen aan de economie en minder lang afhankelijk zijn van financiële ondersteuning. Een aanzienlijk percentage van de vluchtelingen heeft een goede scholing gehad. Deze kunnen zich gemakkelijk integreren in onze economie, als we ze de juiste ondersteuning geven. Daarom ben ik voor een overheidsinmenging om te zorgen dat deze mensen zo snel mogelijk een aanwinst voor onze samenleving kunnen vormen. Dit zorgt ook dat ze sneller een eigen zelfstandig bestaan kunnen nastreven en hun vrijheid verder kunnen ontwikkelen.

De landelijke overheden zouden een regeling kunnen maken met de migranten, waarbij de overheidsinstanties hun begeleiden in het zo snel mogelijk integreren en werk krijgen. Dit zou mogelijk kunnen door extra werkgelegenheid te creëren, zoals dit ook in de jaren 20 en 30 gebeurde, maar dan vanuit een modernere invalshoek.

Dit zou enerzijds voor meer financiële zekerheid voor de migranten zorgen en anderzijds minder druk op de burgers om de kosten van extra werkloosheid tegen te gaan.

Vergrijzing.

De migranten zijn ook een heel goede oplossing om de vergrijzing tegen te gaan. De vergrijzing neemt steeds verder toe en daarom is het nuttig om dit als oplossing te hanteren. Ons geboortecijfer ligt te laag om de lasten van pensioenen te kunnen blijven dragen. Daarom kunnen migranten die voldoende scholing hebben genoten, of deze in de EU krijgen, de oplossing zijn voor één van de grootste problemen die zich momenteel stellen binnen de EU.

Mijn visie.

Als er voldoende gefilterd wordt op wie er toegang krijgt tot de EU en deze mensen voldoende scholing en opvolging krijgen, zal de vluchtelingen crisis voordelen kunnen opleveren, zowel voor ons als voor de mensen die we toelaten. We kunnen van Europa geen fort maken, dus kunnen we beter zorgen dat de mensen die er naartoe komen goed begeleid worden en zo snel mogelijk een aanwinst worden en geen last. De EU moet haar algemeen vluchtelingenbeleid herzien, moderniseren en centraler coördineren. Evident lost dit niet alle aspecten op van de vluchtelingen crisis. Maar als bovenstaande elementen worden aangepakt, dan kan dit bijdragen tot een samenleving waar zowel wij als andere mensen vrij kunnen zijn zonder elkaars vrijheid te schaden.

Armel De Schreyer
Aspirant-Bestuurslid

LVSV in beeld

De comeback van de vrije meningsuiting: wat we van Charlie Hebdo kunnen leren

"We moeten de vrije meningsuiting een heel klein beetje aan banden leggen", het moet zowat de meest opmerkelijke uitspraak zijn geweest in de nasleep van het drama in Parijs. Tja, een debat over vrije meningsuiting is beter dan geen debat.

In de uren na de Parijse tragedie werd een sociaal medium als facebook overspoeld door statussen en commentaren waarin het recht op een bijna absolute vrije meningsuiting werd verdedigd. Zelfs van organisaties waar je het niet meteen van zou verwachten, en van mensen die over het algemeen vinden dat de Franse schrijver Éric Zemmour, de Deense cartoonist Kurt Westergaard of de Nederlandse politicus Geert Wilders moeten worden veroordeeld en zelfs opgesloten, volgde een lofzang op het recht om vrij je opinie te uiten.

Iedereen voelde immers perfect aan waar het de daders in de Franse hoofdstad om te doen was: ons de mond snoeren, angst zaaien en aan zoveel mogelijk mensen

duidelijk maken dat wie bepaalde overtuigingen bespot, misschien hetzelfde lot wacht.

Al waren er ook heel andere reacties. "Wat doet Twitter met haters die hun blijdschap tweeten over de doden bij Charlie Hebdo?", kopte een artikel van Wouter Verschelden op Newsmonkey.

Twitter en het Franse ministerie van Binnenlandse Zaken grepen niet in, en dat is maar goed ook. Al was het maar om het besef levendig te houden dat sommige mensen er nu eenmaal walgelijke denkbelden op nahouden. Door het publiek vrij toegang te geven tot om het even welke opinie, zelfs de meest afschuwelijke, weten we op de eerste plaats waar we zelf voor staan, en denken we wellicht ook beter na over de argumenten waar we onze eigen

waarden op funderen. Toelaten dat de overheid bepaalt wat wel en niet mag worden gezegd, zal er onvermijdelijk toe leiden dat generaties na ons niet eens meer zullen weten waarom je iets niet mag zeggen, maar enkel dát je het niet mag zeggen. Wie na de aanslagen in Parijs de democratie en de rechtsstaat verder wil ondermijnen, moet nu vooral pleiten voor méér beperkingen op de vrije meningsuiting.

Nog niet zo lang geleden was België een, naar Europese normen, uitzonderlijk tolerant land ten opzichte van meningen. Daar kwam

een einde aan rond de eeuwwisseling, toen de bijna onaantastbare, grondwettelijke bescherming van de mening werd ingeruild voor uitgebreide antiracisme- en discriminatiewetgeving.

Daarbij werd de vrije meningsuiting, als grondrecht, ernstig op de helling gezet. Wanneer een meerderheid van de bevolking grenzen mag stellen aan de vrijheid van anderen om te zeggen wat ze willen, kunnen we per definitie niet meer spreken over 'vrije' meningsuiting: een juridisch principe dat dient om provocerende, afschuwelijke en rondt gevaarlijke opinies te beschermen voor gerechtelijke vervolging.

Dat een meerderheid van de bevolking rondt gechoqueerd mag zijn omwille van een bepaalde opinie, zonder dat diegene die ze uit kan worden vervolgd, vormt de absolute kern van het recht op vrije meningsuiting. Maar dat principe werd rond de eeuwwisseling dus gebannen uit onze grondwet. In de plaats kwam er wetgeving met vage en voor interpretatie vatbare concepten als 'aanzetten tot discriminatie en haat'. Bij onze noorderburen is het niet veel beter gesteld, waar rondt ridicule bepalingen als 'groepsbelediging' en 'belediging van een openbare instelling' daadwerkelijk in het Wetboek van Strafrecht terug te vinden zijn.

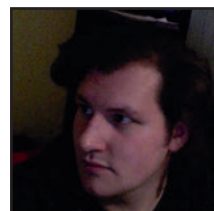
Hoe tragisch de gebeurtenissen in Parijs ook zijn, het zou, in de eerste plaats voor de slachtoffers, nog tragischer zijn om morgen verder te gaan alsof er nooit iets is gebeurd, en onze eigen principes (en vooral: onze eigen wetgeving) niet in vraag te stellen.

Het inperken van de vrijheid om extreme meningen te uiten, zoals in de voorbije decennia is gebeurd, heeft niet tot minder extremisme geleid, eerder integendeel. De vrijheid van meningsuiting nog zwaarder inperken zou de Parijse criminelen bovendien een grotere martelarenstatus geven in hun eigen gemeenschap, en zou

enkel die mensen treffen die niet de intentie hebben om geweld te gebruiken.

Wie de achterban van de daders echt via de wet wil treffen, kan dat slechts op één manier doen: door critici en satirici een grotere, juridische vrijheid te geven om (fundamentalistische en gewelddadige) overtuigingen te bespotten. Schaf met andere woorden idiote omschrijvingen als 'aanzetten tot discriminatie' en een hele reeks beledigingen in ons strafwetboek af, dat zijn immers het soort dubieuze bepalingen waarmee ook een cartoonist ooit zou kunnen worden veroordeeld, in de waan van de dag en door één of andere gekke rechter.

Ik pleit hiermee, voor alle duidelijkheid, niet om ongebreideld iemands overtuiging te vernederen (het fatsoenlijke debat is en blijft heilig), maar wel om een duidelijke, symbolische boodschap te brengen aan de volgelingen van de Parijse misdadigers: als jullie mensen vermoorden omwille van hun mening, dan geven wij de gelijkgezinde achterblijvers (en dat zijn er niet weinig) een nog grotere, juridische vrijheid om diezelfde mening te blijven uiten. Enkel door zo'n reactie zal de achterban van de broers Kouachi en van Coulibaly misschien een beetje van de frustratie voelen die u en ik begin januari hebben ervaren. En meer nog dan een straf voor de daders zou het een eerbetoon zijn aan de slachtoffers.

Alexander Casier
Oud Bestuuslid

De Brexit: Een zegen voor het VK, een ramp voor de EU

Over exact vier-en-halve maanden is het D-day voor de Britten: het EU-referendum. Op dit moment geven de peilingen een klinkklare overwinning voor de 'In'-campagne. Toch is het nog te vroeg om te oordelen: in de politiek gaat het snel. Zo is elk referendum over de EU steeds op een 'njet' uitgedraaid. Alleen de Ieren mochten gaan stemmen tot ze voor het 'juiste' hadden gestemd. Ondanks wat de Vlaamse media ons graag doen geloven, biedt een vertrek van het VK meer voordelen voor het VK dan voor de EU.

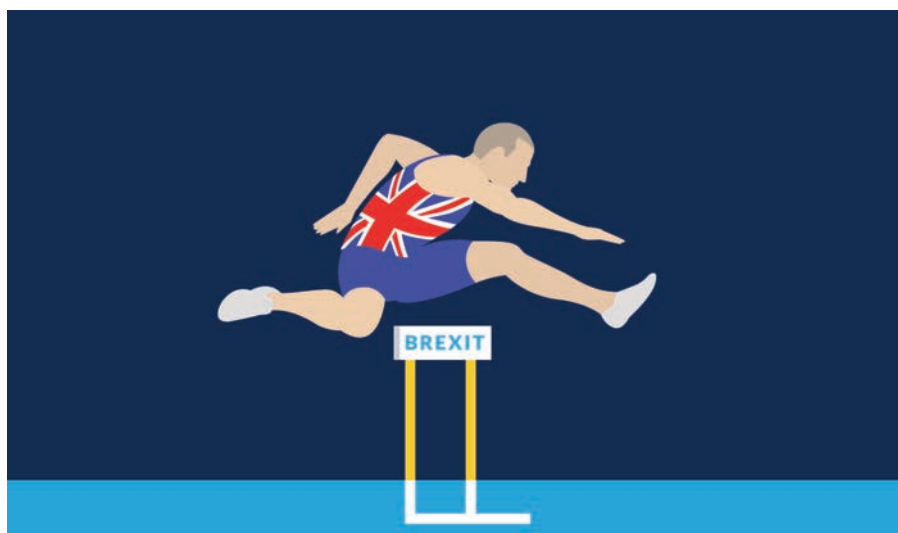
De hervormingen die Premier Cameron eiste van de EU waren, in tegenstelling tot wat de Vlaamse media ons wederom graag doen geloven, terecht. Zo waren de gehoopte economische hervormingen een meer eengemaakte markt, minder 'red tape' (lees: overregulering), geen discriminatie voor bedrijven uit niet-Euro-staten, de erkenning van meer Europese munten dan alleen de Euro, de verzekering dat niet-Euro-staten niet moeten meebetalen voor het fiscaal wanbeleid van de Euro-staten en de belofte dat niet-Euro-staten geen fiscale wetgeving van de EU moeten overnemen. Verder moeten cruciale problemen die alle lidstaten raken besproken en besloten worden door alle lidstaten (lees: de Duits-Franse as kan geen wetgeving unilateraal opleggen aan het VK). Verder eist het VK een meer competitief Europa dat meer vrijhandel voert met nieuwe unies zoals de ASEAN-landen. Ook op democratisch vlak biedt het VK interessante voorstellen: zo moet het land niet mee gaan in de 'ever closer union' en vergroot het zo de democratie voor zijn eigen burgers. Hoe

kleiner het geografisch gebied waarin beslissingen worden genomen, des te groter het democratische gehalte van deze beslissingen. Daarom vraagt het VK ook om een correcte toepassing van het subsidiariteitsprincipe, dat is opgenomen in de Europese grondwet. Dit houdt in dat de beslissingen -indien mogelijk- worden genomen op het laagst mogelijk niveau. De Nederlanders hebben hier een mooie slogan voor: *'Europa waar nodig, nationaal waar mogelijk'*. Ook willen de Britten dat nationale veiligheid een nationale bevoegdheid blijft, waarin naties vrijwillig samenwerken. Tot slot eist het VK ook meer nationale soevereiniteit betreffende migratie en sociale zekerheid.

Het akkoord dat het VK heeft gesloten met de EU is helaas een sterk verdunde versie van de gevraagde hervormingen.

De sceptici beweren dat het VK beter in de EU blijft zodat ze mee kunnen onderhandelen over EU-wetgeving. Zo hebben ze namelijk geen invloed meer op de

Europese wetgeving en moeten ze deze dus letterlijk knippen en plakken in het eigen wetboek. Toch verschilt deze situatie weinig met de huidige situatie, waarin het VK steeds bost met de Duits-Franse as. Frankrijk is één van de meest onliberale landen van het continent. De geest van Colbert spookt nog steeds in de Assemblée Nationale. Frankrijk staat voor meer subsidies, meer

protectionisme, meer overreglementering en meer bureaucratie. Kortom staat Frankrijk voor een nog groter en nog inefficiënter Europa. Als de Britten de EU vaarwel zeggen, betekent dit dat de Anglo-Saxische invloeden verdwijnen. Deze invloeden zijn nochtans een noodzakelijk tegengif voor de Franse ziekte binnen Europa. Een ziekte die begon bij Jean Monnet die Europa schiep naar het Frans model. Het VK is dus op filosofisch vlak noodzakelijk voor de EU. Zij stellen met hun Anglo-Saxisch perspectief essentiële vragen die door de continentale landen niet worden gesteld. Vragen die duidelijk zichtbaar zijn in de gevraagde hervormingen van Cameron.

Moest het hopelijk ooit tot een Frexit komen, mag Frankrijk zijn latinistische confraters en Griekenland meenemen. Natuurlijk doet een uitstap van de latinistische landen en Griekenland op korte en middellange termijn de EU pijn, maar op lang termijn is het verlies van deze protectionistische en subsidieslurpende landen een zegen. Landen die het oprecht menen met vrijhandel, ondernemerschap en efficiëntiemaximalisering gaan een mathematische overhand nemen tegen de Visegrad-groep en andere onliberale landen. In de Visegrad-groep zijn er twee staten van de vier die hun land willen omvormen tot *'illeberale democratieën'*. Orbàn had in zijn vorige verkiezingscampagne al duidelijk gemaakt dat Rusland en China de nieuwe gidslanden zijn. De nieuwe PiS-regering in Polen heeft de journalistiek aan banden gelegd en de scheiding van de juridische macht drastisch verminderd. Gevaarlijke evoluties die we zeker in het oog moeten houden.

Bij een Brexit wordt het VK hoogstwaarschijnlijk lid van de EFTA. Het beste akkoord voor de VK met de EU is een akkoord gebaseerd op bilaterale verdragen zoals Zwitserland heeft. Deze bilaterale

verdragen zorgen ervoor dat Zwitserland zelf beslist welke EU-wetgeving het overneemt en welke niet. Zo behoudt Zwitserland zijn nationale, democratische soevereiniteit. Daarom maakt het voor het bergvolkje niet uit dat ze weinig inbreng hebben in de EU-wetgeving: als het hen niet aanstaat accepteren ze het simpelweg niet. In contrast moeten Noorwegen, IJsland en Liechtenstein, die alle drie lid zijn van de Europese Economische Ruimte, klakkeloos EU-wetgeving slikken waar ze quasi geen inbreng in hebben. Deze landen mogen op het einde van het legislatief proces hun mening geven over bepaalde wetgeving. Helaas houdt de EU hier bitter weinig rekening mee.

De EFTA slaagt erin om met lage werkingskosten een bijzonder efficiënte en uitgerekte vrijhandelszone te creëren. Zo heeft de EFTA vrijhandelsverdragen met Canada, de EU, Oekraïne, Servië, Mexico, Zuid-Afrika, Botswana, Namibië, Peru, Chile, Colombia, Saoedi-Arabië, Oman, Egypte, Marokko en Tunesië. Verder heeft de EFTA een akkoord van samenwerking en coöperatie met Brazilië, Paraguay, Argentinië, Ecuador, Mongolië en Myanmar. Tot slot zijn er nog onderhandelingen tussen de EFTA en verschillende landen rond Rusland waar binnenkort een akkoord uit komt. De onderhandelingen met Rusland zijn *'on hold'* maar er zijn wel geen economische sancties tegen het land. Dit in contrast met

de EU, die handel gebruikt als wapen om haar wil op te leggen aan anderen. Zelfs al brengen zulke mercantilistische maatregelen schade toe aan de eigen economie. Tot slot biedt de EFTA ruimte aan haar lidstaten om vrijhandelsverdragen te sluiten met staten buiten een EFTA-context. Zo heeft Noorwegen een vrijhandelsverdrag met China.

Toch brengt een Brexit één groot probleem voor de Britten: wat met de pro-Europese Schotten? Een Brexit betekent dat de Schotse geest terug uit de fles is, terwijl die net overwonnen was door het laatste Britse referendum. Ook dit is weer gissen. Het zou goed kunnen dat men het VK een speciale status geeft van EU-lidmaatschap, of op zijn minst lidmaatschap aan de EER, aan de Schotten. Schotland heeft namelijk zijn eigen parlement en grotendeels zijn eigen wetgeving. Indien Premier Cameron zo flexibel is maakt dit dat de EU eindelijk volwassen is geworden, wederom dankzij het VK. Anderzijds zou het VK deze pro-Europese gevoelens kunnen onderdrukken, maar dat project heeft weinig kans op slagen, op lang termijn.

De EU heeft, in vergelijking met de EFTA,

aan het VK nog weinig te bieden. Buiten een enorme vrijhandelszone op het continent en daarbuiten staan de waarden van de EU haaks op die van de eilandbewoners. De logge, overregulerende, bureaucratische instellingen van de EU fnuiken ondernemerschap. Ook kan je bijvoorbeeld vragen stellen bij het feit dat de Europese Commissie zowel wetgevende als uitvoerende macht is. De geboorteplaats van de scheiding der machten ligt nochtans in Europa. Indien Europa niet wil veranderen biedt men het VK weinig keuze om zijn eigen idealen te verdedigen. De EFTA is hiervoor een perfect alternatief: het heeft respect voor nationale soevereiniteit, biedt een grote vrijhandelszone aan en heeft een indrukwekkend lage werkingskost. Iets zegt mij dat het VK misschien het eerste, maar niet het laatste land is dat de EU gaat inruilen voor de EFTA.

Nathan Benit
Politiek Secretaris

De vlaktaks: een liberale oplossing

De vlaktaks wordt algemeen beschouwd als een liberale vorm van inkomstenbelasting. Zelf zie ik het als het enige belastingstelsel dat in essentie socialer is dan om het even welk stelsel dat de socialisten al hebben ingevoerd (of hebben proberen in te voeren).

In ons land word je, naarmate je meer verdient, zwaarder belast. De socialisten zijn altijd van mening geweest dat mensen die meer verdienen, meer moeten bijdragen, het principe van 'de sterkste schouders dragen de zwaarste lasten'. En in het progressieve belastingstelsel dat we hier kennen, is dat principe ook werkelijkheid. Volgens mij kan het echter anders.

Eerst en vooral tonen studies aan dat ons huidige belastingstelsel helemaal niet zo progressief meer is, omwille van de vele aftrekposten en de enorme complexiteit. Voor mensen met enige boekhoudkundige kennis, is het vinden van fiscale achterpoortjes geen al te lastige opdracht.

Bovendien is ons stelsel chaotisch, totaal inefficiënt, welvaartsvernietigend en wordt het vooral gekenmerkt door fiscale uitbuiting van de werkende klasse. De arbeiders en de hardwerkende middenklasse zijn het grootste slachtoffer van ons huidige stelsel: de mensen die niet over een team van boekhoudkundige specialisten beschikken om dat miljoen euro zwart geld in hun kluis op een creatieve manier wit te laten wassen. Een hogere belastingdruk leidt proportioneel ook tot minder inkomsten voor de overheid. Het hoeft niet te verwonderen dat ons kleine, maar ingewikkelde landje vaak te kampen heeft met begrotingstekorten. Dat onze veel te hoge belastingdruk zou leiden tot een enorme staatsschuld, stond in de sterren geschreven. Ons stelsel draait vierkant, werkt inefficiënt en is economisch totaal onverantwoord. Het is, met andere woorden, dringend aan vervanging toe.

Het mantra van linkse politieke partijen of

ideologen, dat die hoge belastingdruk noodzakelijk is, is absoluut onjuist. De socialisten gaan er vanuit dat in ons huidige, fiscale systeem de sterkste schouders effectief de zwaarste lasten dragen, maar in de realiteit zien we vaak het tegengestelde. Om dit proces om te keren is een totaal nieuw belastingstelsel noodzakelijk. De ontelbare achterpoortjes moeten verdwijnen, zodat een belastingcontrole vlotter en objectiever kan verlopen.

Wie met enige economische achtergrond en gezond verstand ons huidige belastingstelsel bekijkt, kan vrij snel tot de conclusie komen dat het veel beter kan. Een vlaktaks van ongeveer 15% zou perfect werkbaar zijn, zowel in de vennootschaps- als in de personenbelasting. Als we de vennootschapsbelasting hervormen, kunnen we eerst en vooral de aftrekposten afschaffen, behalve dan voor de échte beroepskosten. In de personenbelasting kan er een belastingvrije som worden ingevoerd, die kan worden beschouwd als een belastingvrij minimumloon. Zo kan de vlaktaks wel degelijk een progressieve vorm aannemen, want de lagere inkomens zullen procentueel minder worden belast dan de hogere. De aftrekposten in de personenbelastingen zijn dan niet langer nuttig en kunnen worden afgeschaft.

Theoretisch zou een vlaktaks leiden tot grote besparingen, een enorme boost voor de economie en een enorme welvaartsgroei. Met één van de laagste tarieven in de personenbelasting en vennootschapsbelasting in de Europese Unie, zal er zowel bij werknemers als werkgevers een veel grotere motivatie

ontstaan, bij de werknemers om aan de slag te gaan, en bij werkgevers om te investeren in de economie van ons kleine landje. Werknemers zullen netto heel wat meer loon overhouden, waardoor er volop kan worden geconsumeerd en gespaard. De koopkracht zal stijgen, en we zullen nog lang en gelukkig leven.

Ook voor de werking van de overheid biedt een vlaktaks heel wat voordelen. Het systeem wordt veel eenvoudiger en gemakkelijker te controleren, en er kan enorm worden bespaard op bureaucratische overheidsdiensten. In Rusland verdubbelden de belastinginkomsten proportioneel na de invoering van een vlaktaks van 13%. Helaas zien we dat een aantal politieke partijen bij ons het al hebben geprobeerd, maar zonder resultaat.

In 1985, bijvoorbeeld, lanceerde de groene partij, toen nog AGALEV, het idee om een vlaktaks van 50% en een basisinkomen van 10.00 BEF in te voeren. Na jarenlange interne discussie zag de partij zich genooddaakt om terug over te stappen naar het idee van een meer klassiek-links belastingstelsel.

In 2005 stelde de toenmalige VLD, op haar jaarlijkse, economisch congres voor om het idee van de vlaktaks terug op de agenda te zetten. Men wilde op vrij korte termijn onze vijf belastingsschijven herleiden naar twee. De socialisten van sp.a waren radicaal tegen het voorstel gekant.

Ook Lijst Dedecker heeft, in haar hoogdagen, van de vlaktaks (met belastingvrije schijf voor de laagste inkomens) één van de speerpunten van haar programma gemaakt.

Ondanks de koppigheid van onze regering, zien we dat veel Europese landen al een vlaktaks hebben ingevoerd, en ik hoop van harte dat België dit voorbeeld op termijn zal volgen. De Baltische staten, Slowakije, Tsjechië, Polen en recentelijk ook Bulgarije, in 2011, zijn ons voorgaan. Al deze landen kennen vandaag een grotere economische groei dan het EU-gemiddelde.

Dieter Goovaerts
Ondervoorzitter

ERELEDEN

Graag stellen wij u onze ereleden voor. Dankzij hun gulle bijdrage wordt onze financiële onafhankelijkheid gewaarborgd. Wenst u ook erelid te worden? Dat kan, door €40 over te schrijven naar BE83 3630 4549 0515

dhr. Florent BAUDEWYNS
Oud-voorzitter Cercle des Étudiants
Libéraux ULB
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Alexander CASIER
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Wim CORSTJENS
Oud-Voorzitter LVSV Nationaal

dhr. Olivier CUVELIER
Oud-voorzitter LVSV Brussel

mevr. Maggie DE BLOCK
Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid

dhr. Phillipe DE BACKER
Europees parlamentslid Open VLD

dhr. Alexander DE CROO
Minister van Ontwikkelingssamenwerking,
Digitale Agenda, Telecom en De Post
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Herman DE CROO
Federaal volksvertegenwoordiger
Oud-voorzitter LVSV Brussel

dhr. Jean - Jacques DE GUCHT
Vlaams Parlements lid

dhr. Karel DE GUCHT
Europees Commissaris en Minister van
Staat
Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV
Nationaal

dhr. Laurent DE MEESTER
Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV
Nationaal

dhr. Gregory DESCHUYTENEER
Oud-voorzitter LVSV Brussel

dhr. Steven DEVLOO
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

dhr. Dirk DEVROEY
Professor Huisartsgeneeskunde - VUB

dhr. Patrick DEWAELE
Federaal volksvertegenwoordiger
fractieleider Open VLD in de Kamer
Oud-voorzitter LVSV Brussel en LVSV
Nationaal

dhr. Sven GATZ
Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd
en Brussel

mevr. Brigitte GOORIS
Scheper Open Vld te Jette

dhr. Roby GUNS
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

mevr. Emily MAES
Oud-voorzitster LVSV Brussel

dhr. Filip MOONS
Oud-bestuurslid LVSV Brussel

mevr. Isabel NOTAMUS

dhr. Michiel ROGIERS
Oud-voorzitter LVSV Nationaal
Oud-bestuurslid LVSV Brussel en LVSV
Gent

mevr. Gwendolyn RUTTEN
Voorzitster Open VLD

dhr. Thomas RYCKALTS
 Voorzitter van de MIVB
 Voorzitter Open Vld Brussel Hoofdstedelijk
 Gewest

dhr. Harald SMEETS
 Oud-voorzitter LVSV Leuven

mevr. Caroline SNEYERS
 Oud-voorzitster LVSV Brussel

dhr. Bart TOMMELEIN
 staatssecretaris van bestrijding sociale
 fraude, Privacy en de Noordzee

mevr. Annemie TURTELBOOM
 Vlaams minister van Financiën, Begroting en
 Energie

dhr. Ludo VANDERVELDEN
 Oud – Voorzitter LVSV Brussel

dhr. Guy VANHENGEL
 Minister van het Brussels Hoofdstedelijk
 Gewest

dhr. Wouter VAN KEMPEN
 Oud- voorzitter LVSV Brussel

dhr. Carl VEREECKE
 Gedeputeerde provincie West-Vlaanderen

“The curious task of
 economics is to
 demonstrate to men how
little they really know
 about what they
imagine they can design.”

– Friedrich Hayek, *The Fatal Conceit*

BESTUUR

Jasper Maes
Voorzitter

Dieter Goovearts
Ondervoorzitter

Astrid Vanbever
Penningmeester

Nathan Benit
Politiek secretaris

Prince Vandorpe
Secretaris

Jitte Akkermans
Politiek
Commissaris

Céline Verbelen
Leden-
verantwoordelijke

Sophie Lievens
Bestuurslid

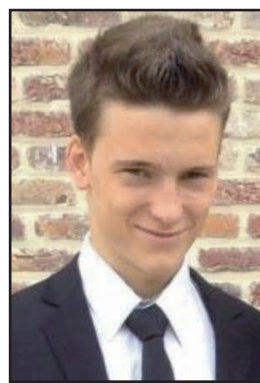
Renate Van
Wesemael
Bestuurslid

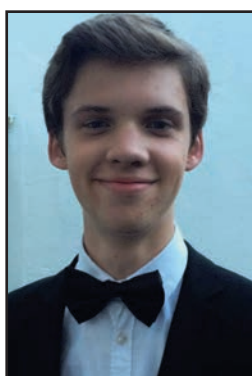
Ben Van
Avermaet
Bestuurslid

Mathis Saeys
Bestuurslid

Gauthier Pyls
Bestuurslid

Vincent Vincke
Bestuurslid

Armel de
Schreye
Aspirant-
Bestuurslid

Kirsten Devlieger
Aspirant-
Bestuurslid

Emma Declercq
Aspirant-
Bestuurslid

Wouter van
Kempen
Prosenior
Bestuurslid

Liberale Bibliotheek

Sinds enkele jaren legt LVSV Brussel een collectie boeken aan over de liberale ideologie. Om een beschikbaar boek te ontlene, stuur je gewoon een mailtje naar lvsvbrussel@gmail.com, met de gewenste titel. Je krijgt dan een mail terug met een datum waarop je het boek kan komen afhalen in ons lokaal. Niet-leden dienen een waarborg van €10 te betalen, leden uiteraard niets. Een boek mag je gedurende 21 dagen bijhouden.

Titel

Auteur

The Liberterian Reader	Boaz, David (ed.)
Inclined to Liberty	Carabini, Louis
Principles for a Free Society	Epstein, Richard
Law, Legislation and Liberty	Hayek, Friedrich
The Constitution of Liberty	Hayek, Friedrich
The Law	Bastiat, Frédéric
Rechtvaardigheid en Solidariteit	Bastiat, Frédéric
The Economics of Freedom	Bastiat, Frédéric
Economics in One Lesson	Hazlitt, Henry
Re-thinking Green	Higgs, Robert & Close, Carl
The Challenge of Liberty	Higgs, Robert & Close, Carl
On Liberty	Mill, John Stuart
Human Action	von Mises, Ludwig
Socialism	von Mises, Ludwig
Capitalism and Freedom	Friedman, Milton
Free to choose	Friedman, Milton
Vlaktaks	Niemegeers, Werner
Anarchy, State and Utopia	Nozick, Robert
Atlas Shrugged	Rand, Ayn
I, Pencil	Read, Leonard
An inquiry Into The Nature and Causes of the Wealth of Nations	Smith, Adam
The Theory of Moral Sentiments	Smith, Adam
A Beginner's Guide to Liberty	Wellings, Richard (ed.)
Democracy in America - Volume 1	Tocqueville, Alexis de
La tradition de la liberté 1	de Salle, Corentin
La tradition de la liberté 2	de Salle, Corentin
Vlaanderen en Europa: noodzaak en grenzen van solidariteit	Hans Verboven (red.)
Il Principe en andere politieke geschriften	Niccolò Machiavelli

INFO

Wil je lid worden van LVSV Brussel en samen met ons de liberale gedachte promoten onder de Brusselse studenten? Spreek dan iemand van het bestuur aan of stuur ons een bericht op facebook. Een lidkaart kost €5 en biedt heel wat voordelen:

- gratis toegang tot elke activiteit
- gratis pintjes na bepaalde activiteiten
- korting inkom galabal
- stemrecht op Algemene Vergadering
- enz...

Beschik je over een vlotte pen of wil je eens je (liberale) opinie over iets kwijt, twijfel dan niet en contacteer onze hoofdredactrice, misschien komt jou tekst wel in de volgende Blauwzuur.

Hoog Banier

Schaar u achter onze idealen
En help de vooruitgang vrijwaren
Bekrompenheid is ver van ons
Ruimer horizonten roepen ons

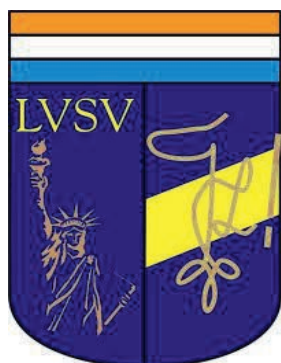
Ons vrije woord is klaar te horen
Waar d'anderen in verdeeldheid zijn
Krachtig is onze strijd
Zowel voor enkeling als maatschappij

Hoog banier, o Vlag der Liberalen
Gegroet, gegroet: symbool van glansrijke idealen.
Hoog banier, o Vlag der Liberalen,
Gegroet, gegroet, ons Vlag zal zegepralen.

LVSV-BRUSSEL.BE

Je vindt LVSV Brussel ook terug
op Facebook en Twitter

**LIBERAAL VLAAMS
STUDENTENVERBOND
BRUSSEL**